

Ik zal je schrijven

Ik zal je schrijven

Nele Baplu

Auteur: Nele Baplu

Omslagontwerp: Nele Baplu, Peter De Marrez

Omslagillustratie: Peter De Marrez

© 2025 Nele Baplu

ISBN: 9789465316062 (paperback, eerste uitgave 2025)

e-ISBN: 9789465316079 (epub, eerste uitgave 2025)

Auteurspagina: www.facebook.com/Kreatizboekerei

NUR 301

Mijn Miriam,

Ik weet niet of ik je dit moet schrijven. Of ik je überhaupt moet schrijven. Bereiken mijn woorden je eigenlijk wel?

Het is hier een levende hel.

Mijn broer is dood. Gesneuveld, noemen ze dat. Dat klinkt mooier. Eervoller. Maar de aanblik is even lelijk. Versplinterd. Aan flarden gereten. Volkomen mensonterend.

Ik heb zijn stukken bijeengeraapt. Dat moet je wreed in de oren klinken. Maar ik kan het niet anders zeggen. Dat is wat oorlog met je doet: je raapt stukken mens bijeen en vertelt daarover alsof je hout aan het sprokkelen was.

Het laatste wat ik iemand toewens, wat ik jou toewens, is door mijn ogen te moeten kijken. Deze gruwel te aanzien en er niet van te gruwen. Niets dan kilte in je hart. Een sigaret aan te moeten steken om toch iets te voelen branden onder je ribben. Die ene sigaret, die je met je leven bewaakt,

meer dan je jezelf bewaakt. Waarvan je één trek neemt en die je meteen weer uitdooft en opbergt, terwijl je de rooklucht binnenzuigt, vasthoudt, binnensmonds uitademt en weer binnenzuigt. Tot hij de wanden van je luchtpijp open schraapt en je bronchiën schreeuwen om zuurstof. Zuurstof, die hier ook al zo weinig is. De lucht zit vol dood en verderf.

Een kameraad van me verstopte zijn sigaretten in zijn aars. Tot een andere kameraad van me ze er begon – nee, dit moet ik je niet vertellen: hoe je hier bezoedeld raakt. Hoe kan je dit getekende lichaam nog beminnen als je alles weet? Hoe kan het jou nog bekoren als het mij vervult met weerzin? Het wordt enkel nog gedreven door een oerdrang, niet meer door mijn wil. Als de kogels en ledematen je om de oren scheren, dan is er van willen geen sprake meer. Dan neemt de ontmenselijking het commando in je stuurkamer over.

Ik zou willen dat ik mijn broer was, Miriam. Dat zijn afgerukte handen de mijne waren. Dat het mijn hersens waren die uiteenspetterden, recht in zijn gezicht. Dat hij mijn bloed uit zijn ogen had moeten wrijven. Dat hij mijn brokstukken had verzameld en mij ineen had gepuzzeld naar zijn evenbeeld. Dat hij gezien had: dit is mijn broer niet meer. Dat hij nu de eenling was, de gehalveerde van de tweeling. Dat hij

diegene was zonder tranen en ik diegene die
eindelijk nog eens lachte.

Ja, dat zou ik willen.

Ik houd het hier niet meer uit, Miriam. Ik kom
naar huis.

Ja, ik kom naar huis.

Adam

Lieve Adam,

Leef je nog?

Ik kan de dagen al niet meer tellen dat ik vergeefs wachtte op een bericht van jou.

Net zo min als ik de nachten kan tellen waarin ik je laatste brief herlas. Dan fluister je me keer op keer in de oren dat het niet lang meer zal duren, dat jullie de anderen met de lach op het gezicht een kogel in hun krijsende bips zullen jagen, dat je spoedig weer thuis zal zijn en dat je me dan zal vragen, nadat je me hebt opgetild en rondgezwierd, of ik je vrouw wil worden. En dan fluister ik terug tegen je mond, nog dichterbij jou dan ik ooit was: ja, ja dat wil ik! En dan neem je me in je armen en kleed je me zachtjes uit, alsof het de eerste keer is en je voor elke centimeter mijn toestemming vraagt. En telkens zeg ik: ja, ja dat wil ik! Je betast elk kleinste stukje huid, alsof je dat niet eerder deed. En ik denk: ja, ja dat wil ik! Je gloeit. Je drukt je lippen op plaatsen waar ze nog nooit zijn geweest, als spoorloze stempels. Je maakt me van jou. Oh God. Ja, ja dat wil ik! Ik leg me in jouw